

Jeho ne

Teri Fost

JEHO NE!

Teri Fost

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 97. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Teri Fost
Korektura a redakce: Tomáš Rejc, Kateřina Chaloupková
Lucie Zubalíková, Nicol Keithe
Sazba: Monika Kurucová
Obálka: Teri Fost

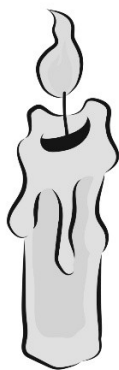
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-19-4 (epub)
978-80-53064-18-7 (PDF)

Anotace

Jmenuji se Jenny, ale všichni mě znají jako Flipa. Ulice mi dala tvrdou školu, a já brzy pochopila, že být chlapcem přináší jisté výhody. Přestrojení mě zachránilo, když jsem v nejtěžší chvíli získala místo pomocné síly na lodi. Snažím se mezi námořníky zapadnout, ale vzpomínky na panství mě stále pronásledují. Zamilovala jsem se do samotného vévody, ale stalo se něco, co změnilo všechno a já odešla. Teď čelím další zkoušce. Kapitánova tvrdost, arogance a podezřívání mě zahání do kouta. Sužuje mě strach, má identita nesmí být prozrazena. Prohlédl mé tajemství nebo je všechno jinak, než se na první pohled zdá?

Kapitola 1.

Současnost

Měla bych se jít představit. Místo toho sedím na kožešinách – špinavá, otrhaná, ale hlavně na pokraji zhroucení – v malé kajutě, s hlavou opřenou o kolena. S očekáváním, že se mi na chvíli uleví, se zhluboka nadechnu a pomalu vydechnu veškerý vzduch v plicích. Nestalo se. Asi bych se měla zbavit veškerých očekávání, bylo by mi líp.

Místnost měla zřejmě sloužit jako úložný prostor, kde skříňka s políčkami je to další a zároveň poslední, co se tu nachází. Ostatně, něco dalšího by se sem jen stěží vešlo. Pro potvrzení se rozhlédnu kolem. „Jenny... Jenny... a zase nemáš pravdu. Vždyť na tu jednu holou stěnu, hned vedle tvé pravice, si můžeš přece ještě pověsit nějaký ten obraz,“ ozve se můj vnitřní rýpač a já se ironicky uchechtnu. Má pravdu, to ještě můžu.

Chvíli jen nepřítomně zírám před sebe na mezery mezi dřevěnými prkny, skrze které prosvitá světlo, než si má hlava usmyslí, že se raději bude bavit vymýšlením jedné sebelitující myšlenky za druhou. K mé smůle se do toho seabemrskáčství plně ponoří a začne si libovat, přímo rochnit v tom, že jsem dopadla jako naprostý chudák, který to má v životě tak těžký. Do háje! Zatnu ruce v pěst, až se mi nehty bolestně zaryjí do dlaní. Tento tok trýznivých myšlenek musí přestat. Je to to poslední, co potřebuju. Zhluboka se nadechnu a vydechnu. Soustředím se.

Netrvá dlouho a do popředí se dostane jeden z mých vnitřních hlasů, kterému říkám můj vnitřní tvrďák: „*Nezapomínej, Jenny, zas taková chudinka nejsi, spíš pěkná nevděčnice, protože jsi zdravá, máš jídlo a střechu nad hlavou... a to jen tak někdo nemá. A velmi rychle si rozpomeň, že jsem ti TO říkal už od začátku. Přímo jsem křičel, ale ty jsi mě zcela úspěšně ignorovala! No tak prosím, tady máš tu pohádku o šťastném konci!*“

Uhhh, možná bych se mohla znovu vrátit k té sebelitosti... Ale ne! Musím se soustředit na to, že se mi splnil dětský sen! Po cizokrajných zemích jsem se chtěla plavit od nepaměti a co je hlavní... budu

od toho bezpáteřního ničemy tak daleko, až by mělo celou mou bytost naplňovat štěstí, že ho zcela jistě už nikdy v životě neuvidím.

Navíc je obrovský úspěch, že mě kapitán přijal do posádky tak narychlo. Takže už žádné bědování jako ta největší hromádka neštěstí s přesvědčením, že mi nic nevychází! Jistě, nesmím zapomenout na fakt, že nevzal na palubu přímo „mě“, ale Flipa. Získat práci na lodi jako žena je totiž až nechutně obtížný a i nebezpečný.

Hrát po celou dobu chlapce – bez přestávek, celé měsíce – bude velmi náročný a nemám tušení, jak dlouho to zvládnu. S povzdechem se zamračím na poletující prach v místnosti, rukama si útrpně přejedu po tvářích a svalím se na měkké kožešiny.

Kapitola 2.

Před čtyřmi měsíci na vévodově panství

Je vlhko. Šero. Vzduch je zatuchlý. Chlad kamenné podlahy se mi šíří do těla. Pavučiny se rozprostírají v bohatých závojích všude, kam se jen podívám, a já sklesle pozoruju jeden špinavý roh za druhým. Brrr. Nemám ráda pavouky. Všechno naznačuje tomu, že se tu už dlouho žádný vězeň neohrál, a proto se ty malé zrudíčky zvesela množí dál.

Poslouchám, jak dešťové kapky pozvolna dopadají na trávník za kovaným okénkem. To místnosti dopřává aspoň trochu světla a prozrazuje, jestli je ještě den. Jako kdyby na tom snad záleželo! Tak jako tak jsme uvězněni ve vévodově cele.

Už jsem o vévodovi slyšela dřív. Kdo by taky ne? Každý druhý k němu vzhlíží. V takových případech se řeči šíří až nečekaně rychle. Uhrančivý pohled, přitažlivost a nadité jmění totiž nejsou jediné „kvality“, kterými se podle všech může pyšnit. Když jde o boj s mečem, nemá prý tenhle „fešák“ konkurenci, takže se na jednu stranu vlastně nedivím, že jsou z něj všichni paf. Jeho šermířské umění je totiž docela věhlasné.

Podobné rozptýlení bych teď brala. Pohyb mi vždycky dokázal pročistit myšlenky.

Zatřesu hlavou, abych se trochu vzpamatovala a vrátila se do přítomnosti.

Zajali nás v noci – Herolda, Arnolda a mě převlečenou za chlapce. To, že se po ulicích toulám v převleku, není nic neobvyklého. Za muže se vydávám pokaždé, když jdu do „terénu“, a umělé mladistvé vousy s chlapeckou parukou fungovaly vždy až nečekaně dobře. Jako kluk totiž na ulici nevzbuzuju tolik pozornosti, a tak můžu bez povšimnutí s Heroldem a Arnoldem chodit do hospod i nevěstinců, aniž by se nad tím kdokoli pozastavil, pohoršil nebo nás vyhodil.

Ženy to holt mají v životě mnohem těžší než muži. Zkuste mi něco vykládat o svobodě.

Podle společenské normy by ženy měly být skvělé snad úplně ve všem. Jako matky, dcery, manželky... Měly by své muže uspokojovat natolik, aby si pro potěšení nechodili jinam, a samozřejmě by měly být i dostatečně krásné, poslušné a hlavně schopné plodit potomky! Od mužů se toho podle mě tolik neočekává. Hlavní je, že budou nosit domů peníze, a když tohle splní, můžou se pak chovat, jak sami uznají za vhodné. Společnost to bez výhrad přijímá, i kdyby se ke svým ženám chovali hrubě. V mém životě je to ale jinak a obrovskou zásluhu na tom mají Herold s Arnoldem.

Když mi byly asi tři, našli mě ztracenou v lese a ujali se mě, jako bych byla jejich vlastní dcera. Bohužel si nepamatuju, kdo byli mí skuteční rodiče, a za nic na světě si nevybavím ani jedinou vzpomínku na ten les. Vše znám jen z vyprávění. Každopádně mě vychovali jinak – po svém. Sice je každý den náročný po jiné stránce, ale to se dá očekávat. Naše živobytí je totiž dost netradiční.

Přežíváme jako zloději.

Vždycky s nadsázkou tvrdím, že se naše práce pohybuje mimo zákon, ale máme v tom i dobrý úmysl. Takový, co bohatým bere a chudým dává – nebo něco na ten způsob. Okrádáme jen ty, u kterých víme, že peníze nebudou postrádat.

Dobře, chápu. Být člověkem, co krade, na nikoho asi nikdy dobrý dojem neudělá. Tohle si nejspíš neobhájím.

Neumím ale jenom velmi obstojně krást. Každý člověk má nějakou skrytou dovednost, něco, co dokáže pohnout jeho duší, něco, do čeho se dokáže natolik pohroužit, až ztratí pojem o čase. Moje „něco“ je šerm. Když Arnold objevil moji šikovnost s mečem, snažil se se mnou trénovat, co to jen šlo, a troufám si říct, že se ta námaha vyplatila. Jednoho dne mi dokonce řekl, že lepšího bojovníka ještě jakživ neviděl. Slyšet něco takového od něj – titulovaného rytíře – mě fakt potěšilo. Ten den byl pro mě zlomový. Pamatuju si, jaké bylo počasí, co jsem měla na sobě, a dokonce i to, kde přesně jsme stáli. Svítlo slunce, nebe bez mráček, my tři na louce. Obklopovala nás tráva vysoká až nad kolena, ze které vykukovalo voňavé, fialové, žluté a červené luční kvítí. Všichni tři oděni do hnědých vest, jen každý ji měl v jiné velikosti. Trénovali jsme až do samého západu. A co víc, neprohrála jsem ani jediný souboj.

„Herolde, že ty sis zrovna usral, že? Páchneš jak tchoř!“ zanádáva Arnold.

„Dej pokoj! Teď máme větší problém než tohle, nepřijde ti?“ zavrčí Herold.

Podívám se na ně a mlčky sleduju, jak vedle sebe naštvane sedí.

Krádež měla být jednoduchá. Vévoda v domě původně totiž neměl být a měl si s sebou vzít i většinu stráží, takže náš plán byl jasný – postarat se, aby na panství dostali střevní potíže. Řešili by si tak své velké vyměšovací problémy pěkně v ústraní a my tím pádem mohli nerušeně procházet budovou. Vloupáčky nám vždycky vycházely, až to bylo podezřelé, jak moc nám Bůh nebo Vesmír přál a naše renomé den ode dne rostlo.

Netrvalo dlouho a začali jsme si připadat neporazitelní. Alespoň v našich hlavách. Arnold vždy prohlašoval, že člověk v sobě nesmí živit nejistotu, jinak poroste, a nakonec pokazí vše, na co sáhne. Proto jsme nikdy nepřemýšleli nad tím, co bychom dělali, kdyby nás zajali. Tahle možnost pro nás prostě neexistovala.

Přesně v tuhle chvíli na vlastní kůži zjišťuju, že když člověk dlouhou dobu necítí zranitelnost, může být sám sobě velmi nebezpečný.

Moje myšlenky přeruší hlasité kroky. Podle toho, co slyším, má do našeho podzemního vězení namířeno víc lidí. Nejistě se po sobě s Heroldem a Arnoldem podíváme. Snažím se zachovat si aspoň zdání klidu.

Do místnosti pomalu vchází skupina mužů s chladnými, strnulými výrazy, oblečená v modrých kabátcích a naleštěných kožených botách. Jejich dokonale padnoucí oděv zřetelně kontrastuje se špinou kolem. Všichni muži vypadají tak povýšeně, přesně jako ten typ lidí, kteří ve mně vzbuzují nechuť už od pohledu.

Prohlížím si ty hrdě nesoucí se pány, než se mi údivem rozšíří oči. Do místnosti totiž vkročí dokonale upravený muž ve sněhově bílé košili, černých vypasovaných kalhotách a vysokých kožených botách sahajících až ke kolenům.

Uhhh, no podívejme, kdo nás poctil svou návštěvou. Nemám sebemenších pochyb o tom, že se jedná o vévodu. Jeho mohutné svalnaté tělo, krátké hnědé vlasy, oříškové oči, ostře řezané lícní kosti, s nimiž by jeden mohl klidně řezat sklo, plné rty a na milimetr zarovnané

strniště vzhlíží naprosto dokonale. Košile se mu napíná přes vypracovaný hrudník tak moc, že několik knoflíků musí být rozepnutých, jinak by ten velký nápor nevydržely.

Musím se usmát. Košile, kterou nosí s takovou noblesou, je naprosto nepoužitelná pro běžné nošení a klidně bych se vsadila o celý měsíc kováků, že ji má tak upnutou právě proto, aby všem ukázal, jaké má ale vyrýsované svalstvo. Odolávám nutkání si do něj rýpnout, proč tak bohatý pán nosí tak těsnou košili, když si jistě může dovolit takovou, která by se mu při větším pohybu neroztrhla, a hlavně takovou, ve které by nevypadal, že z ní vyrostl už před deseti lety.

Vzhledem k mojí situaci ale držím jazyk za zuby. Mohla bych o něj totiž velmi lehce přijít. Na ulici občas utrousím nějakou drzou poznámku na šlechtice, i když jde o osoby s velmi vysokým postavením. Nikdy pro mě totiž nebyl problém jim utéct anebo přemoci jejich stráž. V této situaci mám ale smůlu a je to zatracená škoda! Docela by mě zajímalo, jaká by byla jeho odezva. Určitě by nic takového nečekal, protože nepochybuju o tom, že je od rána do večera zavalený samou chválou a nikoho by tak ani nenapadlo dělat si z něj legrácky na jeho bezchybný vzhled.

Jako poslední překročí práh místnosti muž s výraznými kotletami. Přísně si nás prohlíží, zatímco si pečlivě uhlazuje svou směšně nablýskanou vestičku se zlatými knoflíky. Nepochybně velitel. Vévoda lenivě přistoupí blíž k mřížím a zkoumavě si nás prohlíží. Je vidět, jak si tuhle situaci užívá, má totiž takový ten do očí bijící vzprímený postoj s bradou lehce nahoře, který je typický pro všechny tyhle nafoukané boháče, myslící, že jsou králové světa.

Stoupám si.

Rychle pohlédnu na Arnolda a Herolda, kteří sklonili hlavy a zůstali nehybně klečet. Udělám totéž a nechám kolena padnout na zem. To poslední, co bych teď chtěla, je tohohle „pána“ naštvat tím, že mu neprojevím dostatečnou úctu. Podívám se dolů a snažím se potlačit bolest odřených kolen, kterou mi způsobil můj zbrklý pohyb.

„Takže vy jste si mysleli, že mě můžete jen tak okrást? To jste si vzali velké sousto, pánové a... chlapče.“ Vévodovy hnědé oči se zastaví na mně.

Nebojácně na něj hledím a přemítám, jak může být někdo tak

namyšlený, a přitom mít oči plné dobrosrdečnosti a laskavosti. Vévoda si mě začne pozorně prohlížet a já cítím, jak mi horkost stoupá do tváří. Rychle se vzpamatuju a sklopím pohled k zemi. Jen doufám, že si nevšiml, jak moc mě jeho pohled vyvedl z míry.

„Pane, neměli jsme peníze!“ vyhrkne Herold a nepřírozeně se u toho zadýchá. Na jeho zarostlém obličejí se objeví červené skvrny, které mívá pokaždé, když je hodně nervózní.

„Proč nejdete pracovat?“ sykne po něm vévoda.

„Vyděláváme tomu chlapci na lepší vzdělání. Toho by se mu za normální peníze nedostalo,“ dostane ze sebe Arnold.

No, abych byla upřímná, tohle není úplně špatný tvrzení. Podívám se zpátky na něj, ale podle jeho výrazu usuzuju, že má očividně jiný názor.

„Má jít do učení, tam by ho vzali i bez jediné vindry, kdyby byl jen trochu šikovný,“ oponuje mu vévoda.

„On ale moc šikovnej není, je to hrozné nemehlo, vážně!“ vyhrkne Arnold a s nadějí v očích se podívá na mě i Herolda.

„Výmluva!“

„A to pěkně chabá,“ přidá se rázně *kotletář*, jak jsem si velitele sama pro sebe pojmenovala. Na důkaz svého nesouhlasu *kotletář* energicky zavrtí hlavou ze strany na stranu, ale místo autoritativně působí spíše legračně.

Arnold mlčí. Ví, že mají pravdu. K tomu, aby se nějaký hoch dostal do učení, nepotřebuje žádné peníze a s dostatečnou snahou se může každý něco naučit.

Uhhh, ale hypoteticky by si i tak Arnold mohl stát za svým a tvrdit, že mě nechce dát do učení, ani na jen tak ledajakou školu, ale rovnou na jednu z nejlepších, a to už vyžaduje pořádný balík peněz. Třeba taková filozofická, to by bylo panečku fajn!

„Jsem si jistý, že nejsem první, komu jste podobně škodili. Takových, jako jste vy, by se měl svět zbavit, zvláště, když to učíte i toho kluka,“ zvolá vévoda.

„Pane, prosím, odpusťte nám,“ zahořekuje Herold se zoufalým výrazem a začne se úporně klanět, až se jeho čelo dotýká špinavé země.

„Nemáte mi víc co říct a já vám také ne. Potrestejte je, jak si zaslouží! Nebudu s vámi dál ztrácet svůj drahocenný čas.“ Vévodova

ruka ledabyly pokyne strážím. Z tónu, který použil, bylo cítit, že mu vůbec nezáleží na našich životech. Vsadím se, že ani jeden z nás tří teď nemá sebemenší tušení, co nastane v následujících minutách.

Dají nám jen výprask, nebo nás rovnou popraví? Příště si opravdu musíme zjistit, jestli ti, které chceme okrást, preferují při chycení zloděje spíše bičování, nebo rovnou smrt.

Ukládám si tuhle sarkastickou myšlenku do budoucna. Můj vtípek pro odlehčení situace na moji mysl očividně nezafungoval, protože mě vmžiku pohltí úzkost. Celé tělo mi zkoprní a ruce se mi nekontrolovaně rozklepají.

To už ale vévoda s nezaujatým výrazem vykročí ke schodům. Stráže nechá stát na místě, zatímco *kotletář* se vydá za ním.

„Vidím, že déšť konečně ustal, takže si můžu jít ven zase zašermovat,“ houkne přes rameno na *kotletáře*.

To mě zaujme! Blesknu pohledem k okénku. Má pravdu – nejenže déšť ustal, ale za dobu, co svůj „drahocenný čas“ věnoval mně, Arnoldovi a Heroldovi, se na obloze objevilo i slunce.

„Počkejte!“ vykřiknu zoufale.

Vévoda se překvapeně otočí a všechny oči v místnosti se ve vteřině soustředí na mě. Muselo být překvapující, že jsem najednou promluvila. Nebo spíš... že Flip promluvil.

„Ano?“ protáhne a s arogantním výrazem nadzvedne obočí.

Možná je na pohled dokonalý, ale s tou jeho do nebe volající domýšlivostí u mě ztrácí prudce body dolů. Cha! Vlastně až na úplné dno, když pomyslím na to, že nás s Arnoldem a Heroldem jeho stráže pravděpodobně zamordují.

„Vyzývám vás na šermířský souboj. Jsem vážně dobrý, opravdu. Jestli vyhraju, pustíte nás. Pokud vy, tak...“ zarazím se. „Co kdybych pro vás pracoval? Tihle chlapi jsou už hodně staří, moc práce by nezastali. Umí jen krást a k ničemu by vám nebyli. Získal byste oddaného sluhu, který by pro vás zadarmo pracoval, a to je výhodnější, než kdybyste nás zabil.“

„Ty si myslíš, že vás chci zabít? Jen jsem vám chtěl trochu vyprášit kožichy. Nedělej ze mě vraha, prosím tě,“ uchechtne se vévoda jízlivě.

Ve stejný okamžik se na sebe s Arnoldem a Heroldem úlevně podíváme.

„Ale když už jsi tu nabídku dal... souhlasím.“

Pohlédnu zpět na vévodu, který spokojeně zvedne koutky úst. Měřím si ho od hlavy až k patě a cítím, jak z něj sálá neochvějná jistota. Je tak sebevědomý – a taky, přiznávám, krásný – že mi to drásá nervy. Je to člověk, který nemá sebemenší důvod sám o sobě pochybovat, protože ví, že je pohledný, vznešený, bohatý, neporazitelný muž, jistě se spoustou dalších kvalit... takže... proč by si jen měl nějaké pochybnosti připouštět k tělu? Máme ale jedno společné. Ani já jsem ještě nikdy nebyla poražena v souboji s kordem. A když jsme u té neporazitelnosti... také v krádežích! Teda, byla jsem. Donedávna jsem ještě byla neporazitelná v krádežích! Ještě tak před necelými dvěma hodinami!

Ach, bylo by tak hezký tomuhle panáčkovi srazit hřebínek! A myslím, že lepšího soupeře, než jsem já, jen tak nenajde!

„Strážce, pusťte toho mladíka. Nebo ne, pusťte i ty dva, ať se na ten zdrcující zápas můžou podívat,“ usměje se tak, že odhalí své rovné, zářivě bílé zuby a vojáci se hned nato patolízalsky rozchechtají.

Výborně! Skutečnost, že mě soupeř podceňuje, mi hraje do karet. Vévoda nebude čekat zkušeného protivníka. Ano, on má nepochybně sílu a svaly, ale já věřím, že budu rychlejší a mrštnější. Řekla bych, že tohle může být ještě hodně zajímavý.

Strážce nám otevrou mříže a já je spolu s Heroldem a Arnoldem beze slova následuji po schodech nahoru na travnaté prostranství.

Naskytne se mi úchvatný pohled na vévodovu ohromnou kamennou pevnost se dvěma velkými věžemi tyčícími se po stranách. Připadám si tak malá oproti tomu rozlehlému panství. V dálce zahlédnu služebnictvo, které chaoticky pobíhá sem a tam, a přitom se křečovitě drží za břicho. Moc dobře vím, proč mají v nohou takovou paniku.

Jak si je tak prohlížím, uznávám, že mi jich je trochu líto. Teď ale musím veškerou pozornost přesměřovat na vévodu. Když se nad tou sázkou zamyslím, vlastně o moc nejde. V žádném případě tu nehodlám zůstat a dělat mu služku. Když prohraju, uteču. Já si na žádnou falešnou čest hrát nebudu. Nepopírám, bylo by velmi příjemné toho chvalně neporazitelného vévodu, u kterého sudičky rozhodně nešetřily svými dary, dostat na lopatky a přidat si tuhle výhru k ostatním úspěchům. Pošramotit tu jeho neotřesitelnou jistotu, která srší z každého

kousku jeho těla! Ale když se tak nestane, taky to přežiju.

„*Hlavně žádné podceňování, holčičko! Nezapomínej na svůj talent a léty vydřenou práci s kordem!*“ ozve se můj vnitřní tvrdák.

„Pojdte se podívat na zápas století,“ zakřičí vévoda, aby přilákal více lidí a měl větší obecenstvo na divadelní představení, které z toho evidentně má v plánu udělat. Nikdo ze služebnictva však na jeho pobídku nereaguje, protože jsou plně zaneprázdněni jinou činností.

Vévodovi nejspíš došlo, že se svojí košilí moc pohybu neudělá, protože si ji přetáhne přes hlavu a beze studu ji odhodí na zem. Nervózně zamrkám.

„*Je to jenom namyšlený šlechtic,*“ upozorní můj vnitřní tvrdák. Přesně tak! Je to jenom namyšlený šlechtic s hezkou tvářičkou a taky slušně vypracovanou, spíše vysekanou, hrudí.

„Vévoda bude sakra dobřej soupeř,“ zašeptá mi Herold do ucha. Polekaně nadskočím a odtrhnu zrak od vévody.

Uhhh, k jeho smůle, to jsem já taky. Podívám se na Arnolda a ten se na mě vědoucně usměje, jako by mi četl myšlenky. Nemám pochyb o tom, že vévoda bude ještě překvapený z toho, jak se takhle situace ještě vyvine, a já se toho už nemůžu dočkat.

Prostranství určené k trénování soubojů je prostorné a překvapivě na mnoha místech stále travnaté.

„Jdi támhle.“ *Pan Dokonalý* mi ukáže na vydřené místo v hlíně a postaví se pár metrů přede mě.

Poslušně následuju jeho rozkazu a jeden z jeho stráží mi podává kord.

„Tak prosím, ukaž se,“ řekne muž posměšně. Spokojeně sevru kord v ruce, několikrát jím lehce máchnu směrem k vévodovi a nasadím výraz nevinného kluka.

Chci, aby mé pohyby vypadaly začátečnický, ale zároveň chci, aby budily dojem, že jsem tenhle smrtící nástroj v ruce už někdy držela, a proto zvolím taktiku „roztržitého, nervózního soupeře“. Hehe, mou nejoblíbenější. Abych byla úplně upřímná, ve skutečnosti jsem vážně nervózní, ale protože se už nemůžu dočkat, až započne ten pravý souboj.

„Opravdu si myslíš, že jsi v tom dobrý?“ Hlasitý ironický tón vévody se nese snad až do samotného domu.

Stráže se uchechtnou a vévoda si důležitě odkašle.

„Utište se a nerozesmívejte mě. Musím se přece soustředit na tak nejistý zápas,“ dodá pobaveně a způsobí, že i mně pobavením zacukají koutky úst. Chudák, ten ještě netuší!

Zatvářím se soustředěně právě ve chvíli, kdy na mě vévoda zaútočí několika rychlými švihy, které s hranou neohrabaností vykryju. Musí si myslet, že jsem měla jen štěstí. Vyvíjí na mě tlak, abych byla nucena udělat pár kroků zpátky. Jde zatím o nevinné výpady. Zřejmě mě zkouší, aby zjistil, jestli dokážu být dostatečně rychlá. Hbitě uskakuju, ale rozhodně nemusím zbytečně ukazovat, jak moc mrštná ještě dokážu být a s jakou obratností se zvládnou vyhýbat i mnohem svižnějším zásahům.

„Výborně, uhýbáš dobře. Ale mrzí mě to, nemám čas ti dávat lekce šermování,“ prohlásí vévoda s hranou skleslosti.

Otočím se na diváky, kteří se na mě posměšně usmívají. Mezi obecnstvem zahlédnu i Arnolda s Heroldem. Ti mají ale docela jiný úsměv, takový potutelný. Oni totiž vědí...

„Je čas to ukončit. Neboj, nezabiji tě. Přinejhorším tě jen lehce škrábnu. To si ostatně za tu krádež se svými kumpány zasloužíš.“

Přijde pár drsných výpadů, kterým se úspěšně vyhnu. Začátečník by byl už dávno v koncích.

Na vévodově dokonale hladké tváři se na čele rýsuje zlostná vráska. Každá jeho další rána jde nazmar a myslím, že už přišel čas, abych konečně zaútočila já! Vyrážím proti němu. Jen tak tak mě stíhá blokovat. Udělám další výpad, padám na kolena a podaří se mi ho bodnout do pravého stehna. Pohotově vytáhnu zkrvavený kord a vyšvihnu se na nohy. Rozhlédnu se a kolem sebe vidím samé šokované obličejy, některé s ústy mírně pootevřenými, lapajícími po dechu. Podívám se zpátky na vévodu, který se nezmůže ani na slovo. Jeho hnědé, laskavé oči se promění v kus ledu. Připadá mi, že si ani nevšiml krvavé stopy, která mu pomalu zabarvuje kalhoty do ruda. Pozvednu vítězoslavně koutky úst a následně se zaměřím na ten jeho mazlavý, červený flek.

Vévoda nevěřicně střeří pohledem ke své noze a čistý úžas v jeho tváři do vteřiny vystřídá hněv. Semkne rty, nakrčí nos a sevře volnou ruku v pěst.

Je našťvaný. Výborně!

Čím víc je člověk našťavaný, tím víc je zbrklý a tím více ztrácí kontrolu nad situací. Vévoda si mě prohlíží očima zúženými hněvem a znovu se na mě vrhne. Jeho kord nebezpečně tancuje s tím mým. Masivní tělo se nade mnou hrozivě tyčí a svou silou mě přitlačí k zemi. Pod nápořem jeho silných paží se chťe nechťe začínám krčit.

Uhhh... mohla bych toho využít. V dřepu mrštně proklouznu pod jeho rozkročenýma nohama, otočím se a hrot kordu nemilosrdně zabodnu do jeho pravé hýždě. Vévoda se pohotově otočí a já jen tak tak stíhám uskočit. Vtom ucítím, jak mě při odskoku špička jeho kordu lehce škrábne přes pravé obočí. Pár kapek karmínové tekutiny se mi rozprskne po tváři. Sáhnu si na ránu a rychle si rukávem utřu krev, aby mě nelechťala.

Vévodovy oči prozrazují nespokojenost. Z jeho nebezpečného výrazu nepochybuj, že mi chťel ublížit mnohem víc. Pohrdavě se usměju. No to je mi ale zlatíčko! Zalětnu očima k našemu obecenstvu, kde se Herold s Arnoldem usmívají, zatímco ostatní stále vytřeštěně zírají. S pocitem uspokojení znovu upřu zrak na vévodu. Na zemi u jeho nohou, mezi zdupanými stěbly trávy, se leskne rudá loužička krve. Pozvednu obočí a vyčkávám. Vévoda se na mě dívá očima šelmy. Gestem ruky mi dáva najevo, že teď přišla řada na mě.

Tak dobře, jdu to ukončit.

Ted' nebo nikdy!

Vyrážím proti němu, ale v posledním okamžiku se zastavím. Vmžiku uskočím a nechám jeho kord projít těsně kolem mě. Udělám pár zkušených výpadů. Jeho reflexy jsou rychlé. Ustupuje. Jeden útok střídá druhý. Je zřejmé, že pozorně sleduje mé pohyby a učí se z nich, ale neučí se jen on, učím se i já. Ostří našich zbraní se o sebe s hlasitým řinčením odráží. Světlo dopadá na mou tvář a nutí mě přivírat oči. Zpozoruj, že i on má stejný problém. Souboj je vyrovnaný. Jenže nás začíná přepadat únava a s ní přichází chyby, díky kterým máme oba větší šanci zasáhnout protivníka.

A pak se to stane... v jednom okamžiku se kord ocitne nade mnou a já ztrácím rovnováhu a padám.

Tvrďý náraz o zem mi vyrazí dech, ale to není vše. Co je horší... moje paruka se uvolní a s elegantním obloukem dopadne daleko za mě. Vévodovi se překvapením rozšíří zorničky a snaží se popadnout

dech. S úžasem si mě prohlíží. Vyhýbám se jeho pohledu a rychle se škrábu na nohy. Davem se nesou udivené výkřiky.

„Proti dívce bojovat nebudu,“ pronese vévoda zaraženě, jako kdyby nevěřil slovům, která právě vypustil z úst.

Konečně se postavím a probodnu ho tvrdým pohledem.

„Nebudete mít na výběr.“

Na nic nečekám. Okolí si nevšímám. Jsem už tak blízko. Nenechám si přece ujít tak velkou šanci porazit „neporazitelného“. Teď to rozhodně nezabalím! Odhodlaně se proti němu rozběhnu a jdu si pro vítězství. Víím, že ho můžu porazit. Víím, že to dokážu! Těsně před ním si přehodím kord do druhé ruky a špičku namírím na jeho hrudník. Nechci ho zabít, jen chci, aby neměl na výběr a vzdal se.

Naše zbraně se střetnou, když náhle ucítím prudkou bolest. Šokem mi kord vypadne z ruky a instinktivně se chytím za břicho. Ustoupím o dva kroky zpět a pohlédnu na svou košili – rychle se na ní rozlévá rudá skvrna. Sílicí pískot v uších mě ochromuje. Zoufale přitisknu ruku na ránu. Kolena mi povolí.

„Ne, to ne! Doktora! Hned!“

Vévodův hlas slyším z dálky, ačkoliv víím, že stojí přímo přede mnou. Dopadám na zem. Vidění mám zamlžené, jako kdyby se kolem mě objevila hustá mlha houstnoucí čím dál tím víc. Těžknou mi víčka a moje mysl se rozostřuje. Vtom mě podepře mohutná, svalnatá postava, která mě bez námahy zvedá do náruče.

To už se ale propadám do tmy a v dálce slyším jen jemné šumění hlasů.

Kapitola 3.

V současnosti na lodi

Zhoupnu se a překvapeně sebou cuknu. Zamžourám a vyděšeně sebou trhnu ještě jednou, protože naproti mně stojí podsaditý námořník s hnědými vlasy, prošedivělým plnovousem a bystrýma, hnědýma očima.

„Děláš si z nás blázny? Přišel jsi, nic jsi ještě nepředvedl a už si tu tak v klidu spíš?“ zahřmí muž. „Pojď, dáme si ruma na seznámení a radím ti, zvedej se hned. Už tě tam pořádně pomlouvají,“ dodá pobaveně a hned nato se zarazí.

„Mimochodem, já jsem Henry, chlapče. A nemusíš se na mě dívat tak zděšeně.“ Podá mi obrovskou, mozolnatou dlaň, a já ji ostýchavě přijmu. Vzápětí si za to rozhodnutí skoro vynadám. Zatáhne za ni totiž tak prudce, až zavrávorám a málem upadnu.

Počkat, něco je jinak. Podlaha se jemně houpe. Do háje, vypluli jsme, a já si toho ani nevšimla!

„Ehm, jasně. Já jsem Flip. Hned za vámi přijdu,“ zamumlám rozpačitě.

„Dobře, ale moc se nečančej! A, Flipe, vítej na *Bouři*! Tak se jmenuje tahle loď. Jak asi správně odhaduješ, bouře venku fakt není,“ zasměje se Henry přátelsky, mrkne na mě a nemotorně odvrávorá pryč.

Ach! Příště si musím zamknout. Mám štěstí, že tu možnost vůbec mám. Když mě kapitán najal a já přišla na palubu, bylo tady prázdkno. Námořníci ještě nedorazili, takže jsem nikoho nepotkala.

Podle pachu, který se z Henryho řinul, a taky podle jeho kymácivé chůze, se už musí popíjet ve vši parádě. No, jestli budou všichni námořníci působit takhle fajn jako Henry, bylo by to rozhodně... Povzdychnu si a myšlenku nedokončím. Už nemám chuť si malovat idylické scénáře své budoucnosti. Tím se aspoň obrním proti dalšímu zklamání.

Znovu si povzdychnu a spěšně nahlédnu do malého kapesního zrcátka, které pro jistotu vždy nosím při sobě. Můj obličej je bledší než obvykle. S fialovými kruhy pod očima a s výrazem pošuka se sotva

poznávám. Přinutím se k úsměvu, který však vypadá spíš jako zoufalý škleb. Aspoň převlek kluka sedí dokonale, tak jako ostatně vždy.

„Vždy? Vážně? Není tomu tak dávno, co ti paruka spadla na zem!“ ozve se můj vnitřní rýpač a já si opět smutně povzdychnu. Odteď budou i sebemenší chybičky naprosto nepřipustné.

Vrátím zrcátko zpátky do kapsy a začnu postupně protahovat jednu končetinu po druhé. Mohla bych se posnažit udělat na všechny dobrý dojem. Jak se říká, první dojem člověk udělá jenom jednou, tak bych to neměla zvorat. Ale vlastně... Vždyť je to jedno. Jestli se jim nebudu pozdávat, tak prosím, to už mě taky nezabije! Těch několik týdnů, než dorazíme na další pevninu, nějak přečkám a pak uvidím, kam mě život zavede.

Vyjdu ze svého kumbálku, zavřu za sebou dveře a jsem ráda, že se mi naskytne nerušený pohled do podpalubí. Hrubá dřevěná prkna tvoří jeho stěny i podlahu, po níž se vinou provazy pevně zajišťující truhlice, sudy a pytle. Ty jsou pečlivě seřazené podél zdi.

Kapitán mi to tady sice zběžně ukázal, ale já jsem ho sotva vnímala. Jen doufám, že tu nejsou místa, kam by se nemělo chodit, abych nenarazila třeba na nějaká mrtvá těla nebo něco podobně zneklidňujícího. Snad na palubě nejsou žádní vrahové...

Nechám polemizování a vyrazím vpřed. Je trošku divné, že cestou na nikoho nenarazím.

Moje myšlenky přeruší smích doléhající shora. Aha! Takže jsou všichni nahoře. Procházím kolem dvou dveří, za kterými, jak říkal kapitán, spí ostatní členové posádky, a kolem kuchyně. Vydám se po schodech nahoru, ani se nestačím zadýchat, a už jsem na palubě.

Jak je vidět, ve střední části lodi – hned za velkými dveřmi – je dost rušno. Ummm, asi se nic nestane, když se tady ještě chvíli porozhlédnu, než se setkám s ostatními. A už vím, kde začnu – pohledem na moře. Náhle mě zaplaví vlna vzrušení. Nečekala jsem, že v tomto stavu mizérie budu schopná pocítit byť jen záblesk radosti. S náhlým přívallem energie se rozběhnu k okraji lodi, abych se mohla pořádně rozhlédnout.

„Páni!“ zašeptám.

Ta nekonečně modrá hladina je fascinující. Jen já a široko daleko nic než voda. Tohle je něco neskutečného! Opřu se o zábradlí

a položím si hlavu do dlaní. Dívám se, jak vlny omývají můj nový domov, a cítím, jak mě jejich pohyb naplňuje klidem.

Začíná se stmívat a na obzoru jsou vidět červeno oranžová mračna. Vypadá to, že jsem si zdřímla na slušných pár hodin. Nadechnu se. Vzduch je svěží a jemný vánek mě lehce šimrá na kůži. Ještě stále se nemůžu ztotožnit s myšlenkou, že jsem opravdu na lodi a skutečně se plavím do neznáma. Tohle byl vždycky můj sen, ale teď bych se nejraději schoulila do kožešin a předstírala, že se nic z toho neděje a že se „tamto“ před třemi dny nestalo. Ale nemůžu. Musím vejít do té hlučné místnosti a nejlépe se s každým hned spřátelit.

Už před sebou vidím tu scénu, jak vcházím dovnitř. Všichni na mě už určitě čekají s panákem v ruce, abychom si připili, zasmáli se a od této „epické“ chvíle se stali nerozlučnými přáteli. Jo, to určitě! Zakrouťím hlavou a s notnou dávkou ironie a zoufalství si nahlas odfrknu. Určitě to nebude tak, že hned, jak mě zahlédnou, si pomyslí: „Co je to za pošuka v tom děravém oblečení a s těma opuchlýmá očima?“ Vždyť kdo z těch tvrdých a ostřílených chlapů by se nechtěl přátelit s pošukem a uplakánkem, že? No nic, bohužel se z toho nemůžu vykrotit, tak to raději nebudu dál odkládat, jinak tam nepůjdu už vůbec.

Odhodlaně se otočím zády k vodě a přistupuju k těm velkým dveřím. Každým krokem pode mnou dřevo nepříjemně zavrzá, jako by mi sama loď dávala najevo, že jsem cizinka, která tady nemá co pohledávat. Ošiju se a stanu před místností. Zhluboka se nadechnu, narovnáím ramena a rázně vstoupím. Skoro okamžitě mě oslepi ostré, žluté světlo, a tak musím několikrát zamrkat, abych zaostřila.

Vkročím do velkého prostoru. Rozhodně většího, než jsem čekala. Mohutný dřevěný stůl, červený ubrus, který ho pokrývá, i židle s červeným polstrováním kdysi působily luxusním dojmem. Nyní jsou však zašpiněné a potřhané.

Na stolech leží těžké sklenice a cínové poháry. V rohu místnosti se kupí několik velkých sudů a podél stěn stojí dvě masivní, staré skříně.

Sklouznu pohledem k podlaze a nesměle přešlápnu.

Připadá mi, jako by se na téhle lodi zastavil čas. A nejen kvůli starobylému nábytku, i celé osazenstvo vypadá, jako by zamrzlo.

Všichni sedí u stolu s kartami v rukou, ale veškerá jejich pozornost se soustředí pouze na mě.

„Ahoj,“ hlesnu potichu a usměju se. Přitom si uvědomuju, jak škrobeně musí můj úsměv vypadat.

„Vítej, Flipe,“ rozeznávám Henryho přátelský hlas.

„Ty jsi nám usnul ještě předtím, než jsme tě stihli poznat! To je neuvěřitelný!“ utrousí podrážděně hubený muž se světlými vlasy a výraznými lícními kostmi. „Ty budeš velký spáč, co?“ dodá kousavě. Sice sedí, ale vypadá na dlouhána.

„Ale, dyť ho nech,“ opáčí mu Henry kousavě.

Hned nato v místnosti zavládne takové ticho, že by i spadnutí špendlíku šlo slyšet. Najednou si uvědomuju, že mi začíná hodně záležet na tom, abych se jim zalíbila. V hlavě mi proběhne myšlenka, že první dojem člověk udělá opravdu jenom jednou. Super! Jsem fakt ráda, že mi to moje hlava zrovna teď připomněla, protože se nyní opravdu vůbec necítím pod tlakem a rozhodně nemám pocit, že cokoliv, co řeknu, bude špatně!

„Kdo by neměl rád spánek, že?“ pronesu co nejvíc nenuceným tónem a mimoděk pokrčím rameny. Přejeďu pohledem ostatní, abych zjistila, jak můj vtípek obstál, a nakonec se podívám na kapitána. Můžu říct, že v tuhle chvíli dost zamračeného kapitána. Jeho zelené oči mě zkoumavě pozorují, nezkontné blondáté vlasy mu trčí do všech stran a teprve teď si všímám vystoupělých žil i drobných jizev rozestělých po jeho opáleném těle. Je s podivem, že nosí více prstenů než většina dam, a navíc má jako další šperk náušnici v levém uchu.

„Teda, nestává se mi to moc často, ale když už nečekaně usnu, tak si říkám, že určitě nešlo o promarněný čas,“ vyhrknu.

„*Tímhle sis tedy nepomohla! Tohle je naprosté fiasko!*“ ozve se můj vnitřní rýpač.

„Tak nám tady moc často nečekaně neusínej. Já za tebe nebudu vytírat podlahu,“ zamručí ten vysoký blondák.

„Ehm, jasně, omlouvám se.“

Loupnu očima po Henrym, který má úsměv na tváři snad vytesaný. Už začínám mít Henryho docela ráda. Rozhlédnu se a všimnu si muže s kudrnatými černými vlasy a olivovou pletí, usmívajícího se na mě stejně jako Henry. Ostatní se tváří tak nějak normálně, kromě kapitána, který mě probodává nepřátelským pohledem. Když mě najímal – a já jsem v té chvíli bojovala s tím, abych každou vteřinou nepropukla

v pláč – vypadal sice drsně, ale tento výraz postrádal.

„To tam chceš celou dobu takhle stát?“ promluví zavalitý chlapík s krátkými zrzavými vlasy a s pihami v obličejí.

„Ne, já –“

„Sedni si vedle Henryho. Jak vidíš, je tam nachystaná volná židle, výhradně jenom pro tebe,“ pronese kapitán svým pro mě už známým chraplavým hlasem, tentokrát s nádechem ironie, kterou slyším prvně, a ušklíbne se.

„Jasně,“ zahlaholím tiše a ztěžka polknu.

Pomalů se sunu k volné židli a strnule na ni dosednu.

„Chlapi, tak se představujte. Nebo to mám snad udělat za vás?“ vyze všechny Henry příkře a protočí panenky.

V tuhle chvíli bych raději byla ve společnosti žen, kde by se hovor určitě okamžitě rozproudil a úsměvy by nechyběly, i kdyby byly jen naoko. To by mi alespoň trochu pomohlo se uvolnit.

„Tohle je Favian,“ ukáže Henry na toho vysokého blondáka, který mě evidentně už teď nemá rád.

„Já jsem Benedict, ale říkej mi Bene,“ představí se ten usmívající se, milý pán s vzezřením čerta.

„A já Amundsen,“ promluví holohlavý hubený muž s výrazně hustým obočím.

„Já jsem Antonio,“ zahuhlá zrzek s pihami.

„No a Jeremy je vpředu a kormidluje.“

Napjatě přikývnu.

„Ehm, moc mě těší... a co hrajete?“ zeptám se nervózně.

„*Poque*, chceš se přidat? Jen co to dohrajeme, můžeš si s námi zahrát. Pravidla ti klidně vysvětlím,“ prohlásí Henry mile a já hned cítím, jak mě těší, že se hraje právě *Poque* – hra, ve které jsem byla vždy dobrá.

„Neeeee. Zabrало by spoustu času ho to naučit!“ zakňourá Antonio nedůtklivě a otočí se na mě. „Umíš to, že jo?“

„Jo, jo, umím.“

„No tak dobrý,“ vydechne úlevně a Favian do mě zabodne oči. „Rozmysli si, jestli chceš hrát další kolo, a za další... přece tady nebudeš sedět jak u suchánků. Nebudeme tě tu obskakovat jako tvoje matka. Vem si pohár ze stolu a zajdi si pro rum,“ zavrčí a přitom ukáže

prstem na sud v rohu místnosti.

„Ehm, jasně. Díky.“

Vstanu, vezmu volnou nádobu ze stolu a projdu kolem ostatních. Pohrávám si u toho s myšlenkou, že bych si přece jen mohla zahrát s nimi. Mohlo by to být... fajn.

S Heroldem a Arnoldem jsme spolu hrávali *Poque* moc rádi. Chtěli jsme si připadat jako boháči, tohle totiž není hra pro chudé. Místo peněz jsme využívali i jiné věci, ale když už se nám v „práci“ zadařilo, šli jsme do toho pěkně zostra, a to s pořádně nabitou peněženkou. Vlastně, když tak o tom uvažuju, dařilo se nám celkem často.

Jak někdo pravil: Štěstí ve hře, neštěstí v lásce. Přesně tohle pravidlo pro mě vždy platilo, protože já jsem štěstí v lásce nikdy neměla. Zarazím se. Zadíívám se na pohár, který svírám v rukou, a rostoucí tlak se mi začne shromažďovat v hrudi. Oči mi zvlhnou. „*Dost! Hned se uklidni!*“ ozve se můj vnitřní tvrdák.

„Ráda si zahraju,“ řeknu s třesoucím se hlasem.

Ráda? Do háje! Snažím se svoje překnutí zakrýt kašlem a doufám, že si toho nešťastného „a“ na konci nikdo nevšiml. Musím si na to dávat větší pozor. V panice se rozhlédnu po ostatních, rychle zmapuji okolí a už bych se i zaradovala, kdyby se mé oči nestřetly s kapitánovými. Podezřívavě si mě měří takovým způsobem, že mám pocit, jako by mi viděl až do žaludku.

Křechovitě se odvrátím a napustím si ze sudu rum. S pohárem v ruce se došourám zpátky, sednu si a snažím se uvolnit. Musím se dát dohromady.

První minuta, co jsem tady, a hned taková začátečnická chyba. Když jsem byla s Heroldem a Arnoldem, převlek chlapce pro mě byl jen role. Role, kterou jsem mohla ke konci dne odložit a být sama sebou.

„Tak, a je dohráno,“ prohlásí Ben.

„Kdo vyhrál?“ zeptám se.

„Já,“ zachechtá se Henry, „ale v jiné disciplíně.“ Pak se podívá na rum před sebou a spokojeně se usměje.

„Dneska piješ jak démon, Henry,“ pronese kapitán.

„Máte všichni dopito?“ zeptá se Ben a postaví se. Vezme prázdnou láhev, naplní ji rumem a postupně z ní dolévá ostatním.

„Na zdraví!“ zařve Henry, dá si pohár před své zorné pole a napije se. Ostatní ho následují.

„Heled’, Flipe, ty se s tím pitím máš v plánu víc sbližovat?“ zeptá se Ben pobaveně.

Upřu pohled na svůj kalich, mlčky se napiju a poté ho pomalu položím na stůl.

„Takhle se mi to líbí!“ opáčí Henry potěšeně.

„Tak a teď už si nalévejte každý sám. Nejsem váš otrok!“ prohodí Ben sice drsně, ale zároveň se u toho dobrosrdečně usměje.

Amundsen shrábne všechny karty ze stolu a dá se do míchání. Je vidět, že to nedělá poprvé. Má hbité prsty, což se musí nechat. Netrvá dlouho a přistane u mě hromádka karet.

„Kolik máš u sebe peněz?“ zeptá se Favian a já si uvědomím, že mám v kapse už jen pár drobných, za které si můžu koupit leda tak chleba.

„No, vlastně nic moc,“ špitnu a trochu se zastydím.

„Peníze ti odečtu z práce, kterou tu odvedeš. Klidně si zahraj,“ ozve se kapitánův chraplavý hlas.

„Ehm,“ odkašlu si, „jo, to budu rád!“ dodám s lehkým důrazem na poslední slovo, a hned si za to v duchu vynadám. Musím se chovat přirozeně, a ne upozorňovat na to, že jako kluk vím, v jakém rodě se mám vyjadřovat!

Nečekala jsem, že mi kapitán hned dá peníze. Kór, když jsem si dovolila tak vyspávat, a ještě o tom vtipkovat. Brzy však na vlastní oči zjistí, že nejsem člověk, který se rád ulejšvá.

„Heled’, za chvíli budeš tak bohatý, že si budeš moct koupit... no, spoustu věcí!“ uculí se Ben a obrátí se na mě.

„Počkat, on je to takový zlatý důl pracovat na lodi?“ odpovím s hrnou udíveností.

„Záleží na tom, v jaké posádce jsi,“ usměje se Henry a pokračuje: „A ty sis vybral zrovna tu nejvýhodnější,“ mrkne na mě.

„Nemotejte mu hlavu penězma!“ zahřmí kapitán a jeho pohled se okamžitě zaměří na mou maličkost.

„Kolik chceš?“

„Já...“ Ta jeho přímočarost mě rozhodí.

„Tak kolik?“ zavrčí.

„Jak mají ostatní,“ vyhrknu.

Rozhodně se se mnou nepáře. Od něj zřejmě nemůžu očekávat zacházení v rukavičkách, zvlášť od tak nebezpečně vypadajícího muže.

Na stůl přede mě dopadne měšec s kováky. Skoro se zdá, jako kdyby ho měl kapitán pro mě už dopředu připravený. Nakouknu dovnitř. Uf, tak to je opravdu hodně peněz, ale nemám v plánu ani náhodou prohrát všechno. Musím se teď uskromnit, protože si budu vydělávat poctivou prací, a co si budu nalhávat, to jde mnohem hůř než tou nepoctivou. Ale vlastně, na co bych měla šetřit? Střechu nad hlavou mám a jídlo taky. Stejně jsem si vždy vystačila s málem.

Zatímco jsem si v hlavě přemítala, hra mezitím začala, a já se do jejího víru nechala mile ráda vtáhnout.

A bylo to přesně tak, jak jsem si pro sebe říkala. Mám štěstí. Nebo jsem opravdu dobrá intrikánka, protože právě vyhrávám!

„Ale, ale, no to se podívejme! Ten kluk se nezdá!“ zaburácí Henry.

Jeho věta mě zahřeje u mého, teď už letargického srdce. Ostatní ale očividně nejsou tak nadšení, protože s rozmrzelými výrazy sledují, jak jejich peníze přibývají na mé hromádce.

Jde o velkou sumičku, takže se té jejich rozmrzelosti vlastně moc nedivím.

„Naleju nám,“ houkne Ben. „Očividně to nikdo z vás nezvládá sám,“ dodá. Postupně rozlévá všem, a když nakonec přistoupí ke mně, natáhne ruku a čeká na můj pohár.

„Nene, díky, já už si nedám. Chci se lépe soustředit na hru,“ zalžu. Nejde o hru, ale o to, abych nebyla příliš opilá a mohla mít svůj převlek pod kontrolou. Nejsem zvyklá pít.

Za chvíli místnost ovládne ticho. Všichni se plně soustředí na hru. Jedno kolo se odehraje. Každý zaujatě prohlíží své karty a zvažuje, zda pokračovat, nebo raději složit. Ti, co mají štěstí jako já, se rozmýšlet nemusí. Ben, Favian, Antonio a kapitán skládají. Do dalšího kola jdou se mnou Amundsen a Henry.

„Ale, ale... i kapitán se vzdává?“ rýpne si Henry.

„Je dobré si umět přiznat, kdy prohráváš,“ odpoví mu kapitán.

V dalším kole se Henry rozhodne zvýšit sázku, což mě nutí přemýšlet, jestli má opravdu tak dobré karty. Když si ho prohlížím, myslím, že blufuje a snaží se mě jen zastrašit. I když, ani ne před tak

dlouhou dobou jsem zjistila, že se v lidech dokážu diametrálně mýlit, že? Takže, bohužel, ten vnitřní hlas, ta údajná intuice, která mi říká, že Henry blafuje, u mě pravděpodobně nefunguje. Faktem ale zůstává, že mám hodně dobrý karty, takže nemám důvod se vzdát.

„Zvyšuju sázku,“ zahlásím a na stůl přihodím pár mincí navíc.

Henry a Amundsen chvíli váhají, až nakonec dorovnají.

Nastal čas odhalení. Amundsen hodí na stůl pár desítek a devítku. Henry pomalu odhalí svou kombinaci – dvě dámy a desítku. Teď jsem na řadě já. Dvě královny a eso.

S úsměvem na rtech sklidím výhru a přidám ji na svou hromádku.

Nikdo nemůže uvěřit svým očím. Je to poznat podle těch zmatečných a překvapených pohledů.

Antonio zamíchá a rozdá do dalšího kola.

„Chlapče, jsme sakra rádi, že jsme získali tak rovnocenného soupeře. Ta hra je teď o dost zajímavější!“ zamumlá Henry a poplácá mě přátelsky po zádech.

Je to od něj moc milé. Hlavně ale nesmím zapomínat, jakou hru teď hraju já.

Mám takový pocit, že i kdyby mi, nedej bože, náhodou zase nějaké slovíčko v ženském rodě ujelo, nikdo si toho nevšimne. Nálada kolem je totiž čím dál veselejší a uvolněnější a musím říct, že někteří pod vlivem alkoholu nejsou zrovna nejbystřejší. Zato se jim ale docela rychle rozvazuje jazyk. Ben už nechodí nalévat rum, ale každý se už během hry obsluhuje sám.

„Nejhorší je, když jsou ženy manipulátorky. Hrají, jak jsou do tebe zamilovaný, že jsi pro ně nejdůležitější na světě, ale pozor! Poslouchejte mě všichni!“ Antonio významně zvedne ukazováček a důležitě se podívá na všechny kolem. „Nebývá to pravda.“

„A úplně nejhorší jsou ty, které na tebe tu lásku hrají celý život. Vid', Antonio?“ Henry se hurónsky rozchechtá.

„Co to plácáš Henry!“ zavrčí Antonio napruženě. Henry už nic neřekne, jen se pobaveně usměje, pohodlně se opře a líně promíchá karty v ruce.

Další kolo se odehraje v tichosti.

„Potřebuju chcát!“ zařve Henry na celou místnost.

„Tak jdi!“ křikne na něj Favian nazpátek.

Kapitán si rezignovaně povzdechne.

„Někdy mám pocit, že tu jsem s partou usmrkanců, kteří mají k dospělým mužům sakra daleko,“ zamumlá rezignovaně.

Henry se zprudka zvedne, rázným krokem zamíří ke dveřím a s hlasitým rachotem je rozrazí. Zajde za ně a je slyšet několik kroků, při kterých podlaha hlasitě zaskřípe.

„Ááááá, hoši, to je úleva!“ doléhá k nám jeho hlas.

„Doufám, že nám nechčiješ na loď,“ utrousí Favian a přimhouřenýma očima se snaží zahlédnout Henryho ve tmě.

„Copak jsem nějaký prasák?“ ohradí se dotčeně Henry přímo ode dveří. S rukama v bok si odkašle – ne jen tak obyčejně, ale způsobem „ted’ mě všichni poslouchajte“. Postupně si každého měří významným pohledem, až se nakonec jeho zrak zastaví na mně. S očima stále upřenýma na mou osobu se nemotorně přesouvá ke své židli, a já se neubráním pobavenému úsměvu. Jeho trhané pohyby jsou tak legrační! Zanedlouho dosedne vedle mě a pohodlně se rozvalí na opěradle.

„Flipe, tuhle otázku jsi musel očekávat. Šetřili jsme si ji, až budeš uvolněnější a sdílnější,“ usměje se Henry pod vousem a nakloní se blíž. „Co tě k nám vlastně přivedlo?“

Ajaj, je to tady!

Napodobím Henryho předchozí odkašlání. Chci tím uklidnit přicházející paniku z toho náhlého přívalu pozornosti. Mám v plánu jim říct co nejpravdivější verzi svého života. Lhát nechci, pokud to nebude nezbytně nutné.

„Býval jsem pouličním zlodějem, ještě s dalšími dvěma kumpány, kteří byli jako moji otcové. Našli mě ztraceného v lese, když mi byly tak tři roky. S Heroldem a Arnoldem jsme okrádali, ale jen ty největší boháče. Takové, kterým by menší zbavení majetku mohlo jenom prospět. Víte, jak to myslím. Aby mohla jejich duše vzkvétat a tak... Na světě jsou totiž mnohem důležitější věci než shromažďování takového jmění a lpění na něm. Třeba jako rodina, přátelé, láska...“ odmlčím se a můj vnitřní rýpač se ozve: „*Proč tu odpověď tak zbytečně rozvádíš? Jen se do toho zamotáváš!*“

Znervózním, pomalu se nadechnu a pokračuju: „No, takže jednou nás načapali, jak krademe u vévody, a od té doby se pro mě všechno změnilo. Prohrál jsem sázku o svou svobodu, a tak jsem musel

pracovat na vévodově panství.“

„Takže jsi odtamtud utekl k nám?“ zeptá se Henry zvědavě.

Nastane ticho a je vidět, že všichni se zatajeným dechem čekají na mou odpověď.

„Utekl, ale ne hned,“ dořeknu větu a neplánovaně se zarazím. Z pozadí mé mysli na mě začne ze všech stran útočit minulost. Nechci jí věnovat pozornost, nechci na ni myslet a rozhodně nechci být znovu na tom místě, které mi sebralo tak velký kus mě samé. Mého já, které už teď neexistuje a není možné, aby ještě někdy existovalo. Měla bych to vytěsnit. Musím...

Kapitola 4.

Před čtyřmi měsíci na vévodově panství

S vyděšením otvírám oči. Ležím pod měkkými pokrývkami a dívám se na růžová nebesa postele.

Co se stalo? Co se to děje?

Pomalů si uvědomuju, že nejsem s Arnoldem a Heroldem a že tohle rozhodně není náš úkryt. Vzápětí si vzpomenu na vězení a na souboj s vévodou. S napětím přejedu prsty po ráně a ucítím pečlivě zašité stehy.

S úlevou vydechnu. Zkusím napnout tělo a naštěstí zjišťuju, že to jde snadněji, než bych čekala. Při troše štěstí a ostražitosti by se mi odtud mohlo podařit dostat ještě dnes. Arnold s Heroldem na mě už určitě čekají, a tak si nemůžu dovolit dál ztrácet čas, zvláště když nemám ani potuchy, jak dlouho tady trčím. Rychle odhrnu přikrývku, pod kterou je uvězněn zbytek těla, a dech se mi rázem zasekne v hrdle.

Polekaně si prohlížím bílou noční košili, kterou mám na sobě, a jako lusknutím prstu se mi v hlavě začínají přehrávat znepokojivé obrazy událostí, které tomuhle negližé musely předcházet.

V tuto chvíli se ale musím soustředit na mnohem podstatnější věc. Útěk. Nervózně vydechnu a rozhlédnu se.

Ležím v krásném pokoji a vidím plno věcí, které bych si já nikdy nemohla dovolit. Obklopují mě honosné tapety plné barevných růží. Uhm.

Otočím hlavu na stranu a hned si všimnu stolku, na kterém leží táč s uzeninami, zeleninou a karafa vody. Za normálních okolností by můj žaludek okamžitě zareagoval, ale teď mlčí.

Místnost mi na první pohled připadá přeplácaná, ale nějakým záhadným způsobem se mi líbí. Asi se dotýká mé sentimentálnější, holčičí stránky. Najednou ucítím příjemnou vůni, která se zdá být tak blízko. Vlastně až podezřele blízko. Zhluboka se nadechnu a snažím se zjistit, odkud přichází.

Ach! Oči mi padnou na mé holé paže. Při pohledu na pokožku mi pomalu dochází, že jsem natřená nějakým vonným olejíčkem. Musím uznat, že se o mě postarali dokonale s až znepokojivou precizností, ale bohužel... ani to mě nepřesvědčí, abych neutekla.

Vím, dala jsem slib, že pokud mě vévoda porazí, budu na panství pracovat, ale kdo počítá s tím, že můj slib opravdu něco znamená? Že něco znamená slovo zlodějky? Tedy... byla by to naprosto opačná situace, pokud bych vyhrála tu sázku já. V tom případě bych samozřejmě trvala na vykonání spravedlnosti! Ach! Kdybych se neozvala a nepletla do toho, skončili bychom jen s výpraskem, a já bych teď nemusela řešit tuhle překerní situaci!

Opatrně se pokouším vstát z postele. Cítím bolest, ale není zdaleka tak hrozná, jak bych očekávala. Dokonce vnímám, jak se mi postupně vrací síla – jako bych prospala celý týden.

Udělám několik úspěšných kroků vpřed, ale pak se zarazím a začnu si prohlížet pokoj o něco důkladněji. Podlahu tvoří dřevěná prkna, částečně skrytá kobercem s rozkvetlými květy v různých odstínech.

Po obou stranách vchodových dveří jsou dvě masivní skříně z tmavého dřeva, a uprostřed místnosti dominuje vyřezávaný stůl s jemnými detaily růží.

„Jak jinak,“ zamumlám si pro sebe.

Vedle stolu stojí křeslo potažené růžovým saténem, natočené směrem k posteli. Přes jeho opěradlo jsou přehozené jednoduché světle zelené šaty, zjevně ušité pro drobnou postavu. Zkoumavě si je prohlížím. Mohly by být určeny pro mě? Kde je ale má košile s kalhotami? Pátrám po nich, ale pak si uvědomím, že po té roztržce s vévodou by to minimálně má košile nezvládla.

Záhy mě jako blesk zasáhne myšlenka – vzpomínka – že jsem se tady už několikrát probudila, a hned nato znovu upadla do spánku. To není dobré znamení. Můžu tu být už pekelně dlouhou dobu.

Z myšlenek mě vytrhne zvuk blížících se kroků. Zpozorním. Kroky, které pomalu míří k mému pokoji, jsou tiché a skoro neslyšné, ale pro mé uši dostatečně hlasité. Netrénovaný člověk by je jen stěží postřehl, ale já mám se špehováním a skrýváním mnohaleté zkušenosti. Srdce se mi zběsile roztluče. I když má člověk za sebou roky podobných situací, přesto jsou věci, na které si stejně nikdy nezvykne, jako například na ten svíravý pocit, když vás mají načapat. A já jsem nechtěla, aby mě přistihli při tom, že jsem vzhůru.

Rychle zkouknu okno, jestli by se jím nedalo utéct, ale ihned rozhodnu, že by nešlo zrovna o moudré rozhodnutí. V tomhle stavu bych

nebyla příliš obratná a na strmé střeše by mě mohl někdo snadno zahlédnout z nádvoří. Nicméně výhodou je, že kousek za panstvím je les, který moc dobře znám. A mimo to, stromy a keře jsou ve skrývání tak trochu mojí doménou.

Hbitě zalezu do postele, přikryju se až po bradu a se zavřenýma očima vyčkávám.

Kroky utichnou a vzápětí zaslechnu, jak se něčí ruka zastaví na klice. Někdo vejde dovnitř. Nemůžu si pomoci, ale něco mi říká, že o věhlasného vévodu nepůjde, a za chvíli jsem si tím už jistá. Pomalým krokem ke mně přichází osoba, u které doslova cítím, že je to žena. Prozradil ji silný parfém a k tomu ještě jemné a pomalé došlapování, které rozhodně nepůsobí mužsky. Jakmile dojde k mé posteli, opatrně mi sáhne na čelo. Má příjemně teplou ruku. Položí ji tam však jen krátce a svými drobnými krůčky se ode mě začne postupně vzdalovat, než za sebou zavře dveře. Zavře, ale nezamkne.

„Výborně, s mým útekem se tady evidentně nepočítá,“ zašeptám skoro neslyšně a bleskově se vyhoupnu z postele. Bolest projede mým tělem, ale ne natolik, aby mě zastavila. Vrhám se k šatům, které jsou na dotek velmi příjemné. Vysoukám se z noční košile, nechám ji klesnout na zem a bez dlouhého otálení ji vyměním za šaty. Škoda, že k nim nejsou ještě pohodlné boty a musím jít bosa.

Udělám pár kroků ke dveřím a málem mi vyskočí srdce z hrudi! Mé tělo instinktivně zaujme bojový postoj. Pootočím se a užasle zírám na dívku v zelených šatech s překvapeným výrazem ve tváři.

Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že se dívám na vlastní odraz v zrcadle, i když na takový nejsem zvyklá. Obvykle nosím jednoduchou košili s kalhotami, a když už jsem se výjimečně zkusila trochu vyšňořit, Arnold s Heroldem si mě hned začali dobírat. Prý jestli si chci hrát na nějakou *lady*. Ve chvíli, kdy jsem byla na ulici sama sebou, připadalo mi, že svým vzhledem – bledou pletí a černými vlasy – zejména muže, zarážím. Mám pocit, že na mě hledí zvláště právě kvůli tomu kontrastu mezi mou světlou pletí a uhlově černými vlasy, které mi kupodivu dorostly až po ramena.

Jednou bych si taky ráda nějakého našla, takže bych mohla začít být zběhlejší v parádění, ale když vidím, kolik ženáčů navštěvuje nevěstince, začínám ztrácet iluzi o tom, že by se nějaký spokojil jen se

